

II SA/Łd 528/14 - Wyrok

Data orzeczenia	2014-09-03
Data wpływu	2014-05-19
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi
Sędziowie	Anna Stępień /przewodniczący/ Jolanta Rosińska /sprawozdawca/ Renata Kubot-Szustowska
Symbol z opisem	6010 Pozwolenie na budowę, użytkowanie obiektu lub jego części, wykonywanie robót budowlanych innych niż budowa obiektu, prz
Hasła tematyczne	Administracyjne postępowanie Budowlane prawo
Skarżony organ	Wojewoda
Treść wyniku	Oddalono skargę
Powołane przepisy	Dz.U. 2006 nr 156 poz 1118; art. 28 ust. 2, art. 3 pkt 20; Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane - tekst jednolity Dz.U. 2012 nr 0 poz 270; art. 151; Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - tekst jednolity. Dz.U. 2000 nr 98 poz 1071; art. 145 par. 1 pkt 4, art. 151 par. 1 pkt 1, art. 28, art. 16 par. 1; Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego - tekst jednolity

Sentencja

Dnia 3 września 2014 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi – Wydział II w składzie następującym: Przewodnicząca Sędzia NSA Anna Stępień Sędziowie Sędzia WSA Jolanta Rosińska (spr.) Sędzia WSA Renata Kubot-Szustowska Protokolant st. sekr. sąd p.o. asystenta sędziego Dominika Ratajczyk po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 września 2014 roku sprawy ze skargi K. S. na decyzję Wojewody [...] z dnia [...] nr [...] znak: [...] w przedmiocie odmowy uchylenia decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego i udzieleniu pozwolenia na budowę oddała skargę. LS

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją z dnia [...] nr [...], znak [...] Wojewoda [...] po rozpatrzeniu odwołania K. S., utrzymał w mocy decyzję Starosty [...] Wschodniego z dnia [...], nr [...].

Jak wynika z akt sprawy ostateczną decyzją z dnia [...], nr [...] Starosta [...] [...] zatwierdził projekt budowlany i udzielił A Sp. z o.o. pozwolenia na budowę elektrowni wiatrowej na działkach nr ewid. 483 obręb [...] i nr 84 – obręb [...], gm. K.

Wnioskiem z dnia 20 lipca 2012 r. K. S. wniósł o wznowienie postępowania w sprawie pozwolenia na budowę wspomnianej inwestycji wyjaśniając, że jest właścicielem działek nr 133 i 132, które znajdują się w obszarze oddziaływania elektrowni na działce nr 487 i znajdują się blisko elektrowni na działkach nr 481, 482 i 483. O istnieniu decyzji dowiedział się 22 czerwca 2012 r. od pracownika Urzędu Miejskiego w K. Zdaniem strony elektrownie wiatrowe oddziałują szkodliwie na ludzkie zdrowie, niszczą bezpowrotnie krajobraz wioski i powodują ograniczenia w zagospodarowaniu działek, a także spadek ich wartości.

Decyzją z dnia [...] nr [...] Starosta [...] [...] odmówił uchylenia wydanej przez siebie decyzji z dnia [...].

Od powyższej decyzji K. S. odwołał się do Wojewody [...], który decyzją z dnia [...] nr [...] uchylił decyzję organu I instancji z dnia [...] oraz poprzedzające ją postanowienie z dnia [...] o wznowieniu postępowania i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

W toku ponownie prowadzonego postępowania Starosta [...] [...] postanowieniem z dnia [...],

wydanym w trybie art. 149 § 1 i 2, art. 150 w zw. z art. 145 § 1 pkt 4 K.p.a. wznowił postępowanie w niniejszej sprawie, a następnie decyzją z dnia [...] nr [...] odmówił uchylenia wydanej przez siebie decyzji z dnia [...], nr [...].

W odwołaniu od tej decyzji K. S. zarzucił brak odniesienia się do stawianych przez niego zarzutów. Jego zdaniem, organ winien uznać go za stronę postępowania w sprawie pozwolenia na budowę, ponieważ działki nr ewid. 132 i 133 w obrębie [...], których jest właścicielem znajdują się w obszarze oddziaływania przedmiotowej inwestycji.

Wskazaną na wstępie decyzją z dnia [...] Wojewoda [...], na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 K.p.a., utrzymał w mocy decyzję organu I instancji.

Wyjaśniając motywy rozstrzygnięcia organ odwoławczy wyjaśnił, że podanie o wznowienie postępowania winno być rozpatrywane w trybie przepisów określonych w art. 145 - art. 152 K.p.a. Pierwsza faza postępowania o wznowienie polega na zbadaniu, czy wniosek o wznowienie postępowania opiera się na podstawach wymienionych w art. 145 § 1 K.p.a. i czy został zachowany termin do złożenia wniosku przewidziany w art. 148 K.p.a. oraz czy żądanie wznowienia zostało zgłoszone przez stronę. Jeśli wniosek o wznowienie postępowania jest oparty o przesłankę przewidzianą w art. 145 § 1 pkt 4 K.p.a., tak jak w rozpatrywanej sprawie, gdzie podmiot składający wniosek uważa, że przysługiwał mu przymiot strony w postępowaniu, a został w tym postępowaniu pominięty, to weryfikacja twierdzeń wnoszącego podanie, następuje w następnej fazie postępowania prowadzonej po wydaniu postanowienia o wznowieniu postępowania. W tej sprawie organ I instancji wznowił postępowanie i zbadał czy wnioskującemu przysługiwał przymiot strony w postępowaniu zakończonym ostateczną decyzją o pozwoleniu na budowę. Wskazując następnie na brzmienie art. 28 K.p.a. Wojewoda stwierdził, że sam fakt posiadania przymiotu strony w postępowaniach dotyczących wydania decyzji środowiskowej lub decyzji o warunkach zabudowy nie obliguje organu prowadzącego postępowanie o udzielenie pozwolenia na budowę do zachowania tożsamego kręgu stron postępowania. O tym, czy K. S. jest stroną postępowania zakończonego decyzją ostateczną Starosty Powiatu [...] z dnia [...] w sprawie pozwolenia na przedmiotową budowę nie decyduje wola, czy też subiektywne przekonanie wnioskującego, ale przepis art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego będący przepisem szczególnym w stosunku do art. 28 K.p.a. Zgodnie z tym przepisem stroną postępowania w sprawie pozwolenia na budowę są: inwestor oraz właściciele, użytkownicy wieczystości lub zarządcy nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania obiektu. Zgodnie natomiast z art. 3 pkt 20 Prawa budowlanego obszar oddziaływania obiektu jest to teren wyznaczony w otoczeniu obiektu budowlanego na podstawie przepisów odrębnych, wprowadzających związane z tym obiektem ograniczenia w zagospodarowaniu tego terenu.

W trakcie postępowania przed organem I instancji K. S. składał wyjaśnienia dotyczące swojego stanowiska, wskazując na zagrożenia związane z działaniem elektrowni wiatrowych. Obawia się między innymi: emitowanego hałasu, tzw. zespołu turbiny wiatrowej, efektu stroboskopowego, szkodliwego wpływu elektrowni na środowisko przyrodnicze, zniszczenie krajobrazu, utraty wartości ziemi, zakłóceń w odbiorze radia, telewizji i telefonów komórkowych. Wnioskodawca twierdził również, że będąc w Urzędzie Miejskim w K. widział mapę geodezyjną z kilkoma elektrowniami wiatrowymi. Na mapie wrysowano "wspólną" strefę oddziaływania ponadnormatywnego hałasu od czterech projektowanych elektrowni wiatrowych zlokalizowanych na działkach o nr ewid.: 481, 482, 483 i 487. Strefa ta obejmuje również część działek nr ewid. 132 i 133 będących własnością wnioskującego. Na tej podstawie odwołujący uważa, iż jego niezabudowane działki o przeznaczeniu rolnym znajdują się w obszarze oddziaływania przedmiotowej, projektowanej elektrowni wiatrowej na działce nr 483. Zdaniem organu odwoławczego stanowisko K. S. jest błędne, a wydana przez organ I instancji decyzja odpowiada prawu.

Wojewoda wskazał, że w dacie składania wniosku o pozwolenie na budowę obowiązywały przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczególnych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięć do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz.U. nr 257, poz. 2573 ze zm.). Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 6 lit. b ww rozporządzenia przedmiotowa inwestycja jest zaliczona do inwestycji mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Do złożonego wniosku o pozwolenie na budowę inwestor załączył ostateczną decyzję Burmistrza K. o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia z dnia [...], znak: [...], która jest wiążąca dla organu prowadzącego postępowanie w sprawie pozwolenia na budowę. Obszar oddziaływania obiektu został ustalony zgodnie z tą decyzją i obejmuje on działki nr ewid. 483 obr. [...] i 84 obr. [...], do których inwestor posiada prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.

Przepisami odrębnymi w rozumieniu art. 3 pkt 20 Prawa budowlanego były przepisy zawarte w powyższym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. oraz przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r., w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 75, poz.690 ze zm.), a także rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (tj. Dz.U. z 2014 r. poz. 112). Na podstawie analizy mapy, na którą powołuje się odwołujący, zawierającej strefę tzw. "parku wiatrowego" kilku elektrowni Wojewoda stwierdził, że obowiązujące przepisy nie wskazują na konieczność takiego wspólnego przedstawienia strefy oddziaływania kilku obiektów wspólnie. Oddziaływanie należy rozpatrywać w odniesieniu do każdej z elektrowni osobno. Dopuszczalne poziomy hałasu w środowisku określają przepisy rozporządzenia Ministra Środowiska, w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku, zgodnie z którym dopuszczalny poziom hałasu dla terenów zabudowy zagrodowej wynosi 45 dB w porze nocnej i 55 dB w porze dziennej.

Zgodnie z opisem technicznym będącym częścią zatwierdzonego projektu budowlanego izofona równoważnego poziomu dźwięku 45 dB dla pory nocnej występuje na terenach rolnych nie chronionych akustycznie, w odległości do 215 m od masztu (zlokalizowanego na działce nr ewid. 483). Izofona ta nie obejmuje terenu żadnej z działek należących do skarżącego, które znajdują się w odległości ok. 850 m od masztu. Odległość ta w świetle obowiązujących przepisów nie powoduje ograniczeń w możliwości zagospodarowania nieruchomości skarżącego.

Zdaniem organu II instancji skarżący nie powołał się na żadną normę prawa powszechnie obowiązującego, z którego można wywieść interes prawny w sprawie co byłoby podstawą do uznania go za stronę przedmiotowego postępowania.

W tej sytuacji organ I instancji słusznie uznał, iż wnioskującemu, nie przysługuje przymiot strony w przedmiotowym postępowaniu i zgodnie z art. 151 § 1 pkt 1 K.p.a. odmówił uchylenia decyzji dotychczasowej.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi K. S. zarzucił naruszenie przepisów, poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie art. 28 ust. 2 w zw. z art. 3 pkt 20 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. nr 156, poz. 1118 ze zm.), mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. ocenę przesłanek warunkujących wznowienie postępowania w trybie art. 145 § 1 pkt 4 K.p.a. i wniósł o uchylenie w całości w/w decyzji oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Według skarżącego zastosowane przez Wojewodę [...] kryterium hałasu dla badania wpływu elektrowni wiatrowej na nieruchomości, i to w jego ograniczonej postaci, doprowadziło do błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania wspomnianych wyżej przepisów. Skoro poszczególne turbiny wiatrowe mają wejść w skład tzw. parku wiatrowego, a zatem pewnej całości, kompleksu, to wpływ właśnie całego rzeczonoego parku - a nie jedynie jednego z jego elementów - winien podlegać badaniu przez organy rozstrzygający sprawę. Zatem badaniu winien podlegać poziom hałasu generowany przez cały park wiatrowy, nie zaś przez poszczególne turbiny wchodzące w jego skład, w przeciwnym bowiem wypadku pominięta zostałaby istotna okoliczność, a mianowicie kwestia kumulacji hałasu powstającego przy jednoczesnej eksploatacji poszczególnych elektrowni wiatrowych w ramach wyżej opisywanego parku. Kończąc wywody skarżący wniósł o zweryfikowanie kumulatywnego poziomu hałasu generowanego przez opisywany park wiatrowy i jego wpływu na należącą do niego nieruchomość, poprzez sporządzenie stosownej opinii przez biegłego odpowiedniej specjalności.

Odpowiadając na skargę Wojewoda [...] wniósł o jej oddalenie i podtrzymał stanowisko zaprezentowane w motywach zaskarżonej decyzji.

Na rozprawie w dniu 3 września 2014 r. skarżący poparł skargę i wyjaśnił, że naruszenie interesu prawnego upatruje w tym, że działki stanowiące jego własność straciły na wartości. Nie dysponuje dowodem, który potwierdziłby sugerowane przez niego obniżenie wartości nieruchomości na skutek posadowienia wiatraków.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Skarga nie jest zasadna.

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. nr 153, poz. 1269 ze zm.) w zw. z art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j.t. Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.) – przywoływanej dalej w tekście jako "p.p.s.a.", sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej. Wspomniana kontrola sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Powyższe oznacza, że sąd administracyjny bada, czy zaskarżony akt administracyjny (decyzja, postanowienie) jest zgodny z obowiązującymi w dacie jego podjęcia przepisami prawa materialnego określającymi prawa i obowiązki stron oraz przepisami proceduralnymi normującymi podstawowe zasady postępowania przed organami administracji publicznej.

Sądowa kontrola legalności zaskarżonej decyzji Wojewody [...], którą w stosunku do skarżącego utrzymano w mocy decyzję Starosty [...] - [...], odmawiającą – po wznowieniu postępowania – uchylenia ostatecznej decyzji tegoż organu z dnia 16 września 2009 r. w sprawie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę elektrowni wiatrowej na działkach nr 483 w obrębie [...] i nr 84 w obrębie [...], w gminie K., wydanej dla inwestora – Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością A z siedzibą w W. wykazała, że podjęte w sprawie rozstrzygnięcia organów obu instancji odpowiadają prawu, wobec czego brak jest podstaw do usunięcia ich z obrotu prawnego.

Na wstępie wskazać należy, że każda decyzja ostateczna, zgodnie z zasadą ogólną, trwałości ostatecznych decyzji administracyjnych (art. 16 § 1 K.p.a.), podlega szczególnej ochronie w celu zapewnienia stabilności stosunków prawnych, co w konsekwencji stanowi ochronę praw nabytych adresatów tej decyzji. Z tego też względu wzruszenie decyzji ostatecznej może mieć miejsce jedynie w przypadkach ściśle określonych w przepisach prawnych – bez możliwości korzystania z wykładni rozszerzającej przy interpretacji tych przepisów.

W niniejszej sprawie K. S. oparł wnioski o wznowienie postępowania o przesłankę ujętą w art. 145 § 1 pkt 4 K.p.a., polegającą w istocie na tym, że będąc stroną postępowania zakończonego wydaniem ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę i zatwierdzeniu projektu budowlanego dla przedmiotowej inwestycji, bez własnej winy nie brał w nim udziału. W takiej sytuacji przed wydaniem postanowienia o wznowieniu postępowania organ administracji zobowiązany był podjąć czynności, zmierzające do oceny dopuszczalności wszczęcia postępowania nadzwyczajnego: badał więc czy decyzja jest ostateczna, czy wnioskodawca powołał jedną z przesłanek z art. 145 § 1 K.p.a. oraz czy został zachowany termin do złożenia podania o wznowienie postępowania (art. 148 K.p.a.). Ustaliwszy zaś, że powyższe przesłanki zezwalają na wszczęcie postępowania wznowieniowego, organ wznowił postępowanie postanowieniem, które stanowiło następnie podstawę do przeprowadzenia dalszego postępowania odnoszącego się do przyczyn wznowienia oraz do rozstrzygnięcia istoty sprawy (art. 149 § 2 K.p.a.). Dopiero na tym etapie postępowania nadzwyczajnego organ badał, czy podmiot wnoszący podanie - w tym wypadku skarżący - miał przymiot strony w postępowaniu zakończonym kwestionowaną decyzją, a w razie pozytywnego ustalenia w dalszej kolejności badał, czy treść decyzji wydanej w trybie wznowienia postępowania odpowiadać będzie w swej treści decyzji ostatecznej.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 2 ustawy Prawo budowlane, stronami w postępowaniu w sprawie pozwolenia na budowę są: inwestor oraz właściciele, użytkownicy wieczysti lub zarządcy nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania obiektu. Przez obszar oddziaływania obiektu w myśl art. 3 pkt 20 Prawa budowlanego należy rozumieć teren wyznaczony w otoczeniu obiektu budowlanego na podstawie przepisów odrębnych, wprowadzających związane z tym obiektem ograniczenia w zagospodarowaniu tego terenu. Przepis art. 28 ust. 2 ustawy należy ponadto interpretować z uwzględnieniem treści art. 5 ust. 1 pkt 1 – 9 ustawy, który wprowadza ogólne wymagania, jakie powinien spełniać obiekt budowlany, jego budowa i użytkowanie.

Art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego to *lex specialis* w stosunku do art. 28 K.p.a., stanowiącego że stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się, że powyższa relacja obu przepisów nie oznacza wyłączenia stosowania art. 28 K.p.a. W postępowaniu o pozwolenie na budowę nadal przymiot strony powiązany jest z istnieniem interesu prawnego lub obowiązku określonego podmiotu, a nie z ich naruszeniem. Postępowanie o pozwolenie na budowę nie przestaje być postępowaniem administracyjnym, w którym przymiot strony ustala się w oparciu o istnienie konkretnego, indywidualnego interesu prawnego tj. interesu opartego na przepisach prawa (art. 28 K.p.a.). Przepis art. 28 ust. 2 ustawy nie wprowadza w tym zakresie żadnych odstępstw, w szczególności nie uzależnia przymiotu strony od ustalenia naruszenia tego interesu (vide: W. Piątek, A. Despot - Mładanowicz, A. Gliniecki, A. Ostrowska, Z. Kostka: "Prawo budowlane. Komentarz", LexPolonica nr 3916025, tezy do art. 28 Prawa budowlanego).

Istnienie interesu prawnego jest zatem główną kwestią, którą organy powinny przy ocenie statusu strony rozważyć. Kluczowe znaczenie w sprawach o pozwolenie na budowę, dla ustalenia interesu prawnego, ma zawarte w art. 28 ust. 2 ustawy sformułowanie "obszar oddziaływania obiektu wyznaczany na podstawie przepisów odrębnych". W orzecznictwie i doktrynie podkreśla się, że ustalenie granic tego obszaru następuje każdorazowo na podstawie indywidualnych cech obiektu budowlanego oraz jego przeznaczenia, a więc następuje na potrzeby każdej konkretnej sprawy. Inaczej rzecz ujmując pojęcie obszaru oddziaływania obiektu jest rekonstruowane w każdym odrębnym postępowaniu prowadzonym dla indywidualnych inwestycji (vide: wyrok WSA w Poznaniu z dnia 7 grudnia 2010 r. sygn. akt

II SA/Po 673/10, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 marca 2010 r. sygn. akt II OSK 490/09, dostępne na stronie internetowej <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Samo zachowanie odległości wymaganych przepisami administracyjnymi o warunkach technicznych nie zawsze przesądza o możliwym oddziaływaniu bądź braku oddziaływania inwestycji na otoczenie. Ustalenie obszaru oddziaływania obiektu powinno zatem następować w szerszym kontekście z uwzględnieniem wszystkich przepisów prawa powszechnie obowiązującego, wprowadzających ograniczenia w zagospodarowaniu określonego terenu. To, że projektowany obiekt zachowuje odległości przewidziane w przepisach o charakterze technicznym nie zawsze przesądza o tym, że skutki istnienia i funkcjonowania tego obiektu ograniczą się do obszaru nieruchomości, na której będzie realizowany, a nie będą miały negatywnego wpływu na istnienie obiektów na nieruchomościach sąsiednich (vide: W. Piątek, A. Despot - Mładanowicz, A. Gliniecki, A. Ostrowska, Z. Kostka: "Prawo budowlane. Komentarz", LexPolonica nr 3916025, teza 19 do art. 28 Prawa budowlanego). Przy czym powszechnie przyjmuje się, że właściwe rozumienie terminu "obszar oddziaływania inwestycji wyznaczony na podstawie przepisów odrębnych" rozciąga się na nieruchomości bezpośrednio sąsiadujące z terenem inwestycji, pozwalając na przyznanie właścicielom tych nieruchomości statusu strony postępowania w przedmiocie pozwolenia na budowę (vide: wyrok NSA z dnia 5 sierpnia 2005 r., w sprawie sygn. akt OSK 1865/04, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Konkludując powyższe wywody, podzielić należy stanowisko organu odwoławczego, zgodnie z którym K. S. nie ma interesu prawnego w sprawie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę dla przedmiotowej elektrowni wiatrowej. Jak wynika już z samego oświadczenia wnioskodawcy, jest on właścicielem nieruchomości nr ewid. 132 i 133. Działki te stanowią nieruchomość rolną, częściowo leśną, z istniejącą zabudową siedliskową od strony drogi (działki nr ewid. 468), której najbliższe części istniejącej zabudowy siedliskowej (na działce nr 133) oddalone są od terenu inwestycji o około 1550 m, a granica terenów rolnych i leśnych znajduje się w odległości około 600 m od tego terenu. Z kolei, według oświadczenia projektanta teren projektowanej lokalizacji elektrowni wraz z terenami sąsiednimi stanowią użytki rolne i znajdują się około 500 m od najbliższej zabudowy mieszkalno-gospodarskiej. Mając zatem na uwadze poczynione wyżej ustalenia wyprowadzone zarówno z załączonej do akt dokumentacji, oświadczenia projektanta przedmiotowej elektrowni wiatrowej, jak i z decyzji środowiskowej, iż oddziaływanie obiektu zamyka się w granicach działki należącej do inwestora, a jednocześnie uwzględniając, iż skarżący nie jest właścicielem nieruchomości sąsiadującej bezpośrednio z terenem inwestycji, należy jednoznacznie potwierdzić, że nieruchomości, stanowiące przedmiot jego własności znajdują się poza obszarem oddziaływania inwestycji, o którym mowa w art. 28 ust. 2 Prawo budowlane. Podkreślić dodatkowo trzeba, że skarżący nie wykazał żadnych okoliczności prawnych, z których wynikałoby, że obszar oddziaływania obiektu obejmie także należące do niego nieruchomości. W szczególności nie jest taką okolicznością podniesiona na rozprawie przewidywana utrata wartości należących do niego gruntów z uwagi na "uciążliwe sąsiedztwo", ponieważ nie mieści się w sferze regulowanej przepisami Prawa budowlanego.

Odnosząc się do zarzutów skargi podkreślenia wymaga zaś to, że w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania inwestycji na środowisko właściwy organ bada m.in. oddziaływanie inwestycji w zakresie hałasu. Skoro zatem organ ten określając środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia, wskazał, że oddziaływanie w zakresie warunków środowiskowych (w tym hałasu) zamknie się w granicach terenu inwestycji, to oznacza, że organ administracji architektoniczno-budowlanej ferując decyzję o pozwoleniu na budowę nie był zobowiązany aby powyższe kwestie badać ponownie. Co więcej, organ administracji architektoniczno-budowlanej pozbawiony jest kompetencji, aby samodzielnie badać środowiskowe uwarunkowania pozwalające na realizację przedsięwzięcia i wyprowadzać wnioski odmienne od tych, które zaprezentował organ administracji, kompetentny do wydania decyzji środowiskowej. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organ wydający

decyzję zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą pozwolenia na budowę (art. 86 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa oraz o ocenach oddziaływania na środowisko – j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 1235 ze zm.). Wojewoda w zakresie oddziaływania inwestycji na środowisko powtórzył za organem, który wydał dla projektowanej inwestycji decyzję środowiskową, że głównym źródłem emisji hałasu eksploatowanej elektrowni wiatrowej będzie praca generatora oraz szum obracających śmigieł. Otoczenie planowanego przedsięwzięcia stanowią jednak tereny rolne, dla których przepisy nie określają poziomów dźwięku w środowisku, a przedsięwzięcie to nie spowoduje przekroczenia dopuszczalnego poziomu hałasu na granicy terenów wymagających ochrony przed hałasem – terenów zabudowy zagrodowej, określonych jako 55dB w dzień i 45dB w nocy, a więc zgodnie z rozporządzeniem w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku. Zarzuty związane z uciążliwościami hałasowymi mogłyby być podniesione i popierane wyłącznie w postępowaniu przed organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji. Zarzuty te w postępowaniu, którego celem jest wydanie decyzji pozwalającej na budowę nie mają charakteru prawnie doniesłego i nie mogą wpływać na ocenę legalności wydanej w tym zakresie decyzji. Na marginesie już zatem tylko wskazać należy, że wbrew zarzutom skargi przedmiotem badania w postępowaniu środowiskowym była również kwestia "współoddziaływania projektowanych elektrowni wiatrowych w sąsiedztwie inwestycji" (str. 24-28 raportu). Konkluzja raportu w tym zakresie wskazuje, iż żaden z obszarów zabudowy zagrodowej nie znajduje się w zasięgu oddziaływania hałasu generowanego przez zespół elektrowni wiatrowych.

Stosownie zatem do treści art. 151 § 1 K.p.a., po przeprowadzeniu postępowania określonego w art. 149 § 2 K.p.a., a więc zarówno co do przyczyn wznowienia, jak i co do rozstrzygnięcia istoty sprawy, organ obowiązany był wydać decyzję, w której odmówił uchylecia decyzji dotychczasowej, ponieważ stwierdził brak podstaw do jej uchylecia na podstawie art. 145 § 1, art. 145a lub art. 145b K.p.a. Wbrew temu, co zostało uprawdopodobnione w podaniu o wznowienie postępowania, lub w działaniach podjętych z urzędu – organ nie znalazł takiego błędu w postępowaniu zakończonym decyzją ostateczną, który mógłby stanowić podstawę do nowego, merytorycznego rozpoznania sprawy i wydania nowej decyzji. (vide: Cz. Martysz [w:] G. Łaszczycyca, Cz. Martysz, A. Matan; Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Lex 2010, komentarz do art. 151 K.p.a.). W orzecznictwie, które zresztą tutejszy sąd w pełni podziela przyjmuje się, iż wyrazem ustalenia, że podanie wniośł podmiot nie będący stroną, będzie decyzja wydana na podstawie art. 151 § 1 pkt 1 K.p.a. odmawiająca uchylecia decyzji dotychczasowej z powodu braku podstawy do wznowienia przewidzianej w art. 145 § 1 pkt 4 K.p.a. (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 października 2010 r. sygn. akt II OSK 1406/10 – Lex nr 1070327).

W rozpoznawanej sprawie, niespełnienie przesłanki z art. 145 § 1 pkt 4 K.p.a., związanej z brakiem interesu prawnego po stronie K. S., uzasadniało odmowę uchylecia decyzji z dnia [...] nr [...].

Kończąc powyższe rozważania godzi się przywołać, podzielane przez tutejszy sąd, stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego zaprezentowane w motywach wyroku z dnia 7 września 2012 r. sygn. akt II OSK 911/11 (Lex nr 1221366), że w obszarze oddziaływania takiego obiektu jak elektrownia wiatrowa, która jest przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie, przepisy odrębne nie przewidują też żadnych ograniczeń w zagospodarowaniu terenu związanych z tym obiektem w rozumieniu art. 3 pkt 20 Prawa budowlanego. Nie ma więc żadnych podstaw, aby odmiennie interpretować w drodze wykładni rozszerzającej art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego, mówiący kto jest stroną postępowania w sprawie pozwolenia na budowę. Należy podkreślić, że elektrownie wiatrowe zaliczane są do odnawialnych źródeł energii, których stosowanie jest zalecane w państwach członkowskich UE (Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania

stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE).

Skoro zatem zaskarżona decyzja jest zgodna z prawem, sąd zobligowany był oddalić skargę. O powyższym sąd orzekł w sentencji wyroku na podstawie art. 151 p.p.s.a.

A. P.